

1988. évi 6. törvényerejű rendelet

a Magyar Népköztársaság és a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság között a kettős adóztatás elkerülésére a jövedelem- és a vagyonadók területén Budapesten, 1985. október 17. napján aláírt egyezmény kihirdetéséről¹

Hatályos: 2007. 07. 01. –

(Az egyezmény megerősítő okiratait Belgrádban, 1987. november 5-én cserélték ki.)

1. § A Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa a Magyar Népköztársaság és a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság között a kettős adóztatás elkerülésére a jövedelem- és a vagyonadók területén Budapesten, 1985. október 17. napján aláírt egyezményt és jegyzőkönyvet e törvényerejű rendelettel kihirdeti.²

2. § Az egyezmény hivatalos magyar nyelvű fordítása a következő:

„EGYEZMÉNY a Magyar Népköztársaság és a Jugoszláv Szövetségi Köztársaság között a kettős adóztatás elkerülésére a jövedelem- és a vagyonadók területén

A Magyar Népköztársaság
és

a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság

attól az óhajtól vezetve, hogy Egyezményt kössenek a kettős adóztatás elkerülésére a jövedelem- és a vagyonadók területén, megállapodtak a következőkben:

1. cikk

SZEMÉLYI HATÁLY

Az Egyezmény azokra a személyekre terjed ki, akik az egyik Szerződő Államban vagy mindkét Szerződő Államban illetőséggel bírnak.

2. cikk

AZ EGYEZMÉNY ALÁ ESŐ ADÓK

1. Az Egyezmény, a beszedés módjára való tekintet nélkül, azokra az adókra terjed ki, amelyeket a jövedelem és a vagyon után az egyik Szerződő Állam vagy annak politikai egységei vagy helyi hatóságai részére beszednek.

2. Jövedelem- és vagyonadóknak tekintendők mindazok az adók, amelyeket a teljes jövedelem vagy vagyon részei után beszednek, ideértve az ingó vagy ingatlan vagyon elidegenítéséből származó nyereség utáni adókat, a vállalkozások által fizetett bér vagy fizetés teljes összege utáni adókat, valamint az értéknövekedési adókat.

3. Azok az adók, amelyekre az Egyezmény kiterjed, a következők:

a) Jugoszláviában:

I) a jövedelemadó;

II) a dolgozó személyi jövedelme utáni adó;

III) a mezőgazdasági tevékenységből származó személyi jövedelem utáni adó;

IV) a gazdasági tevékenységből származó személyi jövedelem utáni adó;

V) a szabad tevékenységből származó személyi jövedelem utáni adó;

VI) a szerzői jogokból, szabadalmakból és technikai újításokból származó licencdíjak utáni adó;

VII) a vagyonból és a vagyoni jogokból származó bevétel utáni adó;

VIII) a vagyonadó;

IX) az állampolgárok teljes bevétele utáni adó;

X) a gazdasági és szabad tevékenységet folytató külföldi személy jövedelme utáni adó;

XI) külföldi személynek belföldi társult munkaszervezetben eszközölt beruházásából származó nyeresége utáni adó;
XII) olyan külföldi személy szállítási tevékenységéből származó nyereség utáni adó, akinek nincs képviselője a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaság területén;

(a továbbiakban: „jugoszláv adó”);

b) a Magyar Népköztársaságban

I) a jövedelemadók;

II) a nyereségadók;

III) a társulati különadó;

IV) a házadó;

V) a telekadó;

VI) a községfejlesztési hozzájárulás;

VII) a kereskedelmi társaságok osztalék és nyereség kifizetései utáni illeték;

(a továbbiakban: „magyar adó”).

4. Az Egyezmény alkalmazandó azokra az azonos vagy lényegében hasonló jellegű adókra is, amelyeket az Egyezmény aláírása után a jelenleg létező adók mellett vagy azok helyett bevezetnek. A Szerződő Államok illetékes hatóságai értesíteni fogják egymást a vonatkozó adójogszabályaikban végrehajtott bármely lényeges változásról.

3. cikk

ÁLTALÁNOS MEGHATÁROZÁSOK

1. Az Egyezmény értelmében:

a) a „Jugoszlávia” kifejezés jelenti a Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaságot, és földrajzi értelemben, Jugoszlávia területét és Jugoszlávia parti tengerén túl fekvő bármely olyan területet, amelyen a belső jogszabályok alapján és a nemzetközi joggal összhangban Jugoszlávia a tengerfenék és az altalaj és azok természeti kincsei feltárásának és kiaknázásának jogait gyakorolhatja;

b) a „Magyar Népköztársaság” kifejezés, földrajzi értelemben, jelenti a Magyar Népköztársaság területét;

c) „az egyik Szerződő Állam” és „a másik Szerződő Állam” kifejezés a Magyar Népköztársaságot vagy Jugoszláviát jelenti, ahogyan a szövegösszefüggés kívánja;

d) az „állampolgár” kifejezés jelenti mindazokat a természetes személyeket, akik az egyik Szerződő Állam állampolgárságával rendelkeznek;

e) a „személy” kifejezés jelenti:

I) Jugoszlávia esetében a természetes személyt és bármely jogi személyt,

II) a Magyar Népköztársaság esetében a természetes személyt, a társaságot és bármely más személyi egyesülést;

f) a „társaság” kifejezés jelenti:

I) Jugoszlávia esetében a társult munkaszervezetet és bármely más adózás alá eső jogi személyt;

II) a Magyar Népköztársaság esetében a jogi személyeket vagy azokat a jogalanyokat, amelyeket az adóztatás szempontjából jogi személyeknek tekintenek;

g) „az egyik Szerződő Állam vállalkozása” és „a másik Szerződő Állam vállalkozása” kifejezés, ahogyan a szövegösszefüggés kívánja, Jugoszlávia esetében társult munkaszervezetet és más önállóan irányított szervezetet és közösséget, azokat a dolgozókat, akik függetlenül, egyénileg fejtenek ki tevékenységet, továbbá a Jugoszlávia jogszabályaival összhangban létesített és Jugoszláviában illetőséggel bíró személy által folytatott vállalkozást jelent, és a Magyar Népköztársaság esetében az ott illetőséggel bíró személy által folytatott vállalkozást jelent;

h) a „nemzetközi forgalom” kifejezés jelent minden olyan szállítást, amelyet egy olyan vállalkozás által üzemeltetett tengeri hajó vagy légi jármű bonyolít le, amelynél a tényleges üzletvezetés helye az egyik Szerződő Államban van, kivéve, ha a tengeri hajót vagy a légi járművet csak a másik Szerződő Államban levő helyek között üzemeltetik;

i) az „illetékes hatóság” kifejezés

I) Jugoszláviában a Szövetségi Pénzügyi Titkárságot vagy meghatalmazott képviselőjét,

II) a Magyar Népköztársaságban a pénzügyminisztert vagy meghatalmazott képviselőjét jelenti.

2. Az Egyezménynek az egyik Szerződő Állam által történő alkalmazásánál bármely, abban meg nem határozott kifejezésnek olyan értelme van, mint amilyent arra nézve ennek az Államnak azokra az adókra vonatkozó jogszabályai megállapítanak, amelyekre az Egyezmény alkalmazást nyer.

4. cikk

AZ ILLETŐSÉGGEL BÍRÓ SZEMÉLY

1. Az Egyezmény értelmében az „egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy” kifejezés olyan személyt jelent, aki ennek az Államnak a jogszabályai szerint, ott lakóhelye, állandó tartózkodási helye, üzletvezetésének helye vagy más hasonló ismerv alapján adóköteles.

2. Amennyiben egy természetes személy az e cikk 1. bekezdésének rendelkezései szerint mindkét Szerződő Államban illetőséggel bír, helyzetére a következők érvényesek:

a) ez a személy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben állandó lakóhellyel rendelkezik. Ha mindkét Államban rendelkezik állandó lakóhellyel, úgy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyhez szorosabb személyi és gazdasági kapcsolatok fűzik (a létérdekek központja);

b) amennyiben nem határozható meg, hogy a személy létérdekeinek központja melyik Államban van, vagy ha egyik Államban sem rendelkezik állandó lakóhellyel, úgy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben szokásos tartózkodási helye van;

c) amennyiben a személynek mindkét Államban van, vagy egyikben sincs szokásos tartózkodási helye, úgy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelynek állampolgára;

d) amennyiben a személy mindkét Államnak, vagy egyiknek sem állampolgára, úgy a Szerződő Államok illetékes hatóságai kölcsönös egyetértéssel rendezik a kérdést.

3. Amennyiben más, mint egy természetes személy az e cikk 1. bekezdésének rendelkezései szerint mindkét Szerződő Államban illetőséggel bír, úgy abban az Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben tényleges üzletvezetésének helye van.

5. cikk

TELEPHELY

1. Az Egyezmény értelmében a „telephely” kifejezés állandó üzleti berendezést jelent, amellyel a vállalkozás üzleti tevékenységét egészben vagy részben kifejti.

2. A „telephely” kifejezés magában foglalja különösen:

a) a vezetés helyét;

b) a fiókot;

c) az irodát;

d) a gyártelepet;

e) a műhelyt és

f) a bányát, az olaj- és földgázkutató, a kőfejtőt vagy a természeti kincsek kiaknázására szolgáló bármely más telepet.

3. Az építési kivitelezés vagy szerelés csak akkor képez telephelyet, ha időtartama huszonnégy hónapot meghalad.

4. Tekintet nélkül e cikk 1., 2. és 3. bekezdéseinek rendelkezéseire, nem tekintendők „telephelynek”:

a) azok a berendezések, amelyeket kizárólag a vállalkozás javainak vagy áruinak raktározására, kiállítására vagy kiszolgáltatására használnak;

b) a vállalkozás javainak vagy áruinak olyan készletei, amelyeket kizárólag raktározás, kiállítás vagy kiszolgáltatás céljából tartanak;

c) a vállalkozás javainak vagy áruinak olyan készletei, amelyeket kizárólag abból a célból tartanak, hogy azokat egy másik vállalkozás feldolgozza;

d) az állandó üzleti berendezés, amelyet kizárólag abból a célból tartanak fenn, hogy a vállalkozás részére javakat vagy árukat vásároljanak vagy információkat szerezzenek;

e) az állandó üzleti berendezés, amelyet kizárólag abból a célból tartanak fenn, hogy a vállalkozást reklámozzák, információkat adjanak, tudományos kutatást végezzenek vagy hasonló tevékenységet folytassanak, amely előkészítő vagy kisegítő jellegű;

f) az állandó üzleti berendezés, amelyet kizárólag az a)–e) pontokban említett tevékenységek valamely kombinációjára tartanak fenn, feltéve, hogy az üzleti berendezésnek ebből a kombinációból származó tevékenysége előkészítő vagy kisegítő jellegű.

5. Tekintet nélkül az e cikk 1. és 2. bekezdéseinek rendelkezéseire, ha egy személy – kivéve a független képviselőt, akire e cikk 6. bekezdése nyer alkalmazást – egy vállalkozás érdekében tevékenykedik és az egyik Szerződő Államban meghatalmazása van, amellyel ott rendszeresen él, arra, hogy a vállalkozás nevében szerződéseket kössön, úgy ez a vállalkozás telephellyel bírónak tekintendő ebben az Államban minden olyan tevékenység tekintetében, amelyet ez a személy a vállalkozás részére kifejti, kivéve, ha az ilyen személy tevékenysége az e cikk 4. bekezdésében említett tevékenységekre korlátozódik, amelyek, ha azokat egy állandó üzleti berendezésen keresztül fejtenék ki, az említett bekezdés rendelkezései értelmében nem tennék ezt az állandó üzleti berendezést telephellyé.

6. A vállalkozást nem lehet úgy tekinteni, mintha annak az egyik Szerződő Államban telephelye lenne csupán azért, mert tevékenységét ebben az Államban alkusz, bizományos vagy más független képviselő útján fejti ki, feltéve, hogy ezek a személyek rendes üzleti tevékenységük keretében járnak el.

7. Az a tény, hogy az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság egy olyan társaságot ural vagy azt egy olyan társaság uralja, amely a másik Szerződő Államban illetőséggel bír vagy ott (akár telephely útján, akár más módon) fejti ki tevékenységét, önmagában még nem teszi egyik társaságot sem a másik telephelyévé.

INGATLAN VAGYONBÓL SZÁRMAZÓ JÖVEDELEM

1. Az olyan jövedelem, amelyet az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy a másik Szerződő Államban fekvő ingatlan vagyonból (beleértve a mező- és erdőgazdasági üzemek jövedelmét) élvez, ebben a másik Államban adóztatható.
2. Az „ingatlan vagyon” kifejezést az Egyezményben annak a Szerződő Államnak a jogszabályai szerint kell meghatározni, amelyben ez a vagyon fekszik. Tengeri hajók, belvízi hajók és légijárművek nem tekintendők ingatlan vagyonnak.
3. E cikk 1. bekezdésének rendelkezései alkalmazandók az ingatlan vagyon közvetlen használatából, bérbeadásából vagy használatának minden más formájából származó jövedelemre.
4. E cikk 1. és 3. bekezdéseinek rendelkezései a vállalkozás ingatlan vagyonából származó jövedelemre és a szabad foglalkozás gyakorlására szolgáló ingatlan vagyonból származó jövedelemre is alkalmazandók.

VÁLLALKOZÁSI NYERESÉG

1. Az egyik Szerződő Állam vállalkozásának nyeresége csak ebben az Államban adóztatható, kivéve, ha a vállalkozás tevékenységét a másik Szerződő Államban egy ott levő telephely útján fejti ki. Amennyiben a vállalkozás így módon fejti ki tevékenységét, úgy a vállalkozás nyeresége a másik Államban adóztatható, azonban csak olyan mértékben, amilyen mértékben az ennek a telephelynek tudható be.
2. Az e cikk 3. bekezdésének rendelkezéseit fenntartva, ha az egyik Szerződő Állam vállalkozása tevékenységét a másik Szerződő Államban egy ott levő telephely útján fejti ki, úgy ennek a telephelynek mindegyik Szerződő Államban azokat a nyereségeket kell betudni, amelyeket akkor érhetne el, ha azonos vagy hasonló tevékenységet azonos vagy hasonló feltételek mellett mint önálló vállalkozás fejtené ki és azzal a vállalkozással lebonyolított forgalmában, amelynek telephelye, teljesen független lenne.
3. A telephely nyereségének megállapításánál levonhatók a telephely miatt felmerült költségek, beleértve az üzlettervezési és ügyviteli költségeket, tekintet nélkül arra, hogy abban az Államban merültek-e fel, ahol a telephely fekszik vagy máshol.
4. Ha az egyik Szerződő Államban a telephelynek betudható nyereséget a vállalkozás egész nyereségének a különböző részek közötti arányos megosztása alapján szokták megállapítani, úgy a 2. bekezdés nem zárja ki, hogy ez a Szerződő Állam a megadóztatandó nyereséget a szokásos arányos megosztás alapján állapítsa meg; az alkalmazott arányos megosztási módszernek azonban olyannak kell lennie, hogy az eredmény összhangban legyen az e cikkben foglalt elvekkel.
5. A telephelynek nem tudható be nyereség javaknak vagy áruknak ezen telephely által a vállalkozás részére történő pusztán vásárlása miatt.
6. Az előző bekezdések céljaira, a telephelynek betudandó nyereségeket évről évre azonos módon kell megállapítani, hacsak alapos és elégséges ok nincs az ellenkezőjére.
7. Az a nyereség, amelyet a Magyar Népköztársaságban illetőséggel bíró személy élvez Jugoszláviában egy belföldi társult munkaszervezetben eszközölt beruházásaiból (részesedés), Jugoszláviában adóztatható.
8. Amennyiben a nyereség olyan jövedelemtételt tartalmaz, amelyekkel az Egyezmény más cikkei külön foglalkoznak, úgy azoknak a cikkeknak a rendelkezéseit e cikk rendelkezései nem érintik.

HAJÓZÁS, BELVÍZI SZÁLLÍTÁS ÉS LÉGISZÁLLÍTÁS

1. Az a nyereség, amely tengeri hajóknak vagy légijárműveknek a nemzetközi forgalomban való üzemeltetéséből származik, csak abban a Szerződő Államban adóztatható, ahol a vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye van.
2. Az a nyereség, amely nemzetközi belvízi szállításban részt vevő belvízi hajóknak üzemeltetéséből származik, csak abban a Szerződő Államban adóztatható, ahol a vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye van.
3. Ha egy hajózási vállalkozás vagy egy belvízi szállítást végző vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye egy tengeri hajó vagy egy belvízi hajó fedélzetén van, úgy e hely abban a Szerződő Államban levőnek tekintendő, amelyikben a tengeri hajó vagy a belvízi hajó hazai kikötője fekszik, vagy hazai kikötő hiányában, abban a Szerződő Államban, amelyben a tengeri hajó vagy a belvízi hajó üzemben tartója illetőséggel bír.
4. E cikk 1. bekezdésének rendelkezései alkalmazandók azokra a nyereségekre is, amelyek valamely pool-ban, közös üzemeltetésben vagy nemzetközi üzemeltetésű szervezetben való részvételből származnak.

KAPCSOLT VÁLLALKOZÁSOK

Amennyiben

a) az egyik Szerződő Állam vállalkozása közvetlenül vagy közvetve a másik Szerződő Állam vállalkozásának üzletvezetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesedik vagy

b) ugyanazok a személyek közvetlenül vagy közvetve az egyik Szerződő Állam vállalkozásának és a másik Szerződő Állam vállalkozásának üzletvezetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesednek, és ezekben az esetekben a két vállalkozás egymás között kereskedelmi vagy pénzügyi kapcsolataikra tekintettel olyan feltételekben állapodik meg, vagy olyan feltételeket szab, amelyek eltérnek azoktól, amelyekben független vállalkozások egymással megállapodnának, úgy az a nyereség, amelyet a vállalkozások egyike e feltételek nélkül elért volna, e feltételek miatt azonban nem ért el, ennek a vállalkozásnak a nyereségéhez hozzászámítható és megfelelően megadóztatható.

OSZTALÉK

1. Az osztalék, amelyet az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek fizet, ebben a másik Államban adóztatható.

2. Az e cikk 1. bekezdésében említett osztalék abban a Szerződő Államban is, amelyben az osztalékot fizető társaság illetőséggel bír, ennek az Államnak a jogszabályai szerint megadóztatható, de az így megállapított adó nem haladhatja meg az osztalék bruttó összegének 10 százalékát, ha az osztalék kedvezményezettje egy társaság (de nem személyi társaság).

Ez a bekezdés nem érinti a társaság adóztatását azon nyereség után, amelyből az osztalékot fizetik.

3. Az e cikkben használt „osztalék” kifejezés a Magyar Népköztársaság tekintetében részvényekből vagy nyereségrészesedést biztosító más jogokból – kivéve a követeléseket – származó jövedelmet, valamint egyéb társasági jogokból származó olyan jövedelmet jelent, amely annak az Államnak az adójoga szerint, amelyben a nyereséget felosztó társaság illetőséggel bír, a részvényekből származó jövedelemmel azonos adóztatási elbírálás alá esik. Ez a kifejezés nem foglalja magában azt a nyereséget, amelyet a Magyar Népköztársaságban illetőséggel bíró személy Jugoszláviában élvez egy belföldi társult munkaszervezetben eszközölt beruházásaiból (részesedés).

4. E cikk 1. és 2. bekezdéseinek rendelkezései nem alkalmazandók, ha az osztalék egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró kedvezményezettje a másik Szerződő Államban, amelyben az osztalékot fizető társaság illetőséggel bír, egy ott levő telephely útján tevékenységet fejt ki, vagy egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást űz, és az érdekeltség, amely után az osztalékot fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik. Ebben az esetben az Egyezmény 7. cikkének vagy 14. cikkének rendelkezései nyernek, az esettől függően, alkalmazást.

5. Ha az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság nyereséget vagy jövedelmet élvez a másik Szerződő Államból, úgy ez a másik Állam nem adóztathatja meg a társaság által fizetett osztalékot, kivéve, ha az osztalékot ebben a másik Államban illetőséggel bíró személynek fizetik, vagy ha az érdekeltség, amely után az osztalékot fizetik, ténylegesen ebben a másik Államban levő telephelyhez vagy állandó berendezéshez tartozik, sem pedig a társaság fel nem osztott nyereségét nem vetheti a társaság fel nem osztott nyeresége után kivetett adó alá, még akkor sem, ha a kifizetett osztalék vagy a fel nem osztott nyereség egészben vagy részben ebben a másik Államban elért nyereségből vagy jövedelemből áll.

KAMAT

1. A kamat, amely az egyik Szerződő Államból származik és amelyet a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek fizetnek, csak ebben a másik Államban adóztatható.

2. Az e cikkben használt „kamat” kifejezés állami kölcsönökből, kötvényekből vagy adóságlevelekből származó jövedelmet jelent, akár biztosítva van jelzáloggal, akár nem és akár ad jogot a nyereségben való részesedésre, akár nem, mindenfajta követelésből származó jövedelmet, valamint minden más olyan jövedelmet jelent, amely a kölcsönadott pénzből származó jövedelemhez hasonló annak az Államnak az adójogszabályai szerint, amelyekben a jövedelem keletkezik.

3. Az e cikk 1. bekezdésének rendelkezései nem alkalmazandók, ha a kamat egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró kedvezményezettje a másik Szerződő Államban, amelyből a kamat származik, egy ott levő telephely útján tevékenységet fejt ki, vagy egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást űz, és a követelés, amely után a kamatot fizetik, ténylegesen